

Fana Golfklubb

Foto: T.Tønjum

Fana Golfklubbs historie 1988-2005

1. Utvalg blir til klubb (1988)
2. Det lange planarbeidet (1990 – 2000)
3. Siljustøl (1994)
4. Kommunale vedtak om 18 hull (1995 – 1998)
5. Miljøverndepartementet (1999 – 2001)
6. Overgang til medlemsklubb – utfordrende budsjettering (2002)
7. Anleggskomite direkte underlagt årsmøtet
8. Grunneiere – leieavtaler
9. Byggeprosessen 2002-2004
10. Driving Range på Skeievanet
11. Økonomi - finansiering
12. Klubbhus og driftsbygning.

Utvalg blir til klubb.

I forbindelse med Bergen Golfklubbs 50 års jubileum på Suitellet- Sandsli i oktober 1987 ble det nedsatt et utvalg som fikk i oppgave å identifisere et egnet areal for en 18 hulls golfbane i Bergensområdet.

Utvalget besto av 2 tidligere formenn i Bergen Golfklubb, Johan J. Horn og Svein Oliver Vedaa samt Arne Fløysand og Trygve Tønjum.

Utrolig nok skulle byens 18 hulls golfanlegg bli plassert bare noen få hundre meter fra jubileumsfesten, men det skulle gå nærmere 17 år og mye arbeid før 18 hulls banen kunne åpnes.

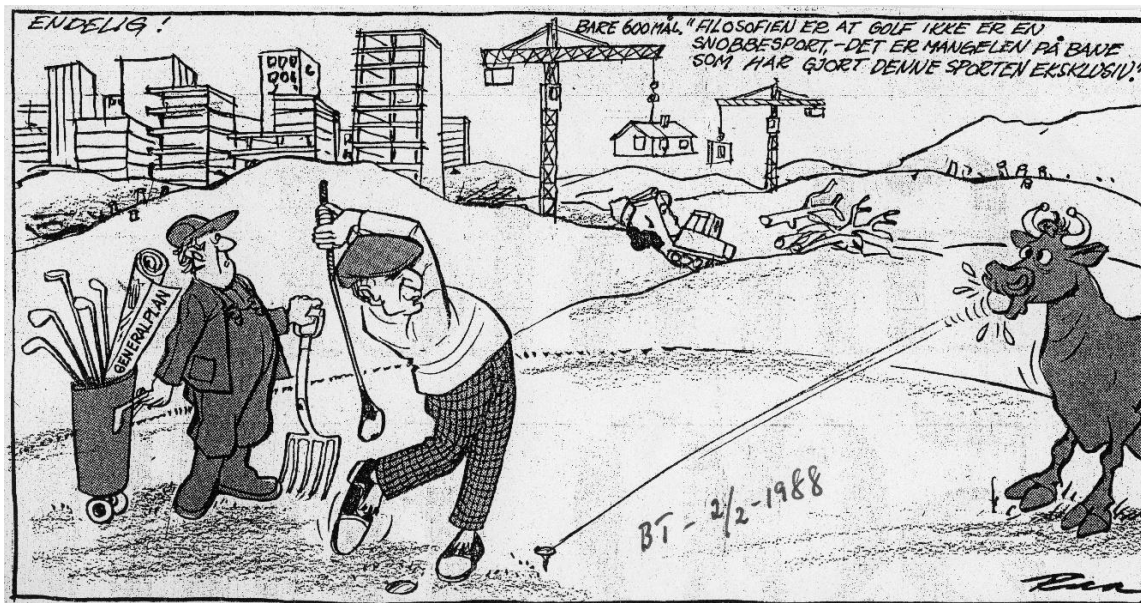
Utvalget var i god gang med befaringer, da det etter kort tid ble tatt kontakt fra rådmannens (Haldor Høyte) kontor hvor det ble fremsatt et ønske om at utvalget vurderte området rundt Skeievannet til golfformål.

Området rundt Skeievannet lå idyllisk til, dog med dårlige grunnforhold og passet til et ni hulls anlegg som ikke var i tråd med utvalgets mandat. Planområdet måtte i tilfelle utvides om utvalget skulle kunne fortsette sitt arbeid i dette området. Politiske sonderinger tilsa at utvalget burde gå videre å forsøke å få til et 18 hulls anlegg i området. Gårdsbruket vest for Skeievann som var i aktiv drift, skulle holdes utenfor planområdet og som da ville bli delt av Flyplassveien.

Utvalget var delt i synet på Skeievanns prosjektet. Tønjum som var med i utvalget med anleggsbakgrunn, mente man burde forsøke å finne større areal som også var enklere å anlegge med færre grunneiere. Flertallet mente at muligheten til å få en 18 hulls golfbane så sentralt som dette måtte forsøkes og Fana Golfklubb ble således stiftet som en prosjektklubb med 12 medlemmer tilsluttet Norges Golf forbund. Arne Fløysand blir klubbens første formann.

Grunneier Tore-Jacob Raa åpner treningsfeltet i 1990 med prosjektstyret i Fana Golfklubb som tilskuere. (foto BT)

Det lange planarbeidet

Det var klart at arealet var i minste laget for 18 hull og de neste årene gikk med til å få laget en plan for 18 hull i området. Det ble arrangert orienteringsmøte på Suitellet med de berørte grunneierne som var positive og negative.

Planforslaget kom opp i bystyret i 1990 hvor man vedtok planen for 13 av hullene.

Det var imidlertid gledelig at Arbeiderpartiet med Bengt Martin Olsen og Per Kragseth i spissen klargjorde at AP støttet golfprosjektet på et prinsipielt grunnlag. Senere kom også Høyre til og støtten fra begge partier ble opprettholdt gjennom hele den lange prosessen og ble helt avgjørende for utfallet.

Arne Fløysand går dessverre bort og Trygve Tønjum overtar som formann i 1990 med hovedoppgave å lokalisere de 5 manglende hull utenfor aktive jordbruksareal.

Golfklubben åpner våren 1990 Driving Range ved Grimseidveien i samarbeid med grunneier Tore-Jacob Raa med Johan J. Horn som ansvarshavende helt frem til 2001.

Inntektene fra rangen setter klubben i stand til å finansiere vesentlige deler av det senere planarbeid takket være stor innsats fra Johan.

Arbeidet med å lokalisere 5 hull er vanskelig og møter mye motstand. På administrativt og politisk hold har man imidlertid konkludert med at planen skal være en offentlig plan med offentlige etater i føringen da både landbruk og kultur vil nødvendigvis bli berørt. En kommunal styringsgruppe blir opprettet med kommunalråd Anders Kvam, sjefsplanlegger Øyvind Ullestad og Idrettssjef Nils Chr. Grimstveit. Tønjum og Horn blir tatt inn for golf faglige vurderinger. De to sistnevnte som begge kommer fra næringslivet blir imponert av møtet med profesjonelle byråkrater i Bergen kommune.

Senere engasjerer styringsgruppen Fritjof Stangnes fra konsultantselskapet Instanes for å utarbeide reguleringsplanen. Stangnes gjør en utmerket jobb og blir tilknyttet prosjektet til anlegget står ferdig.

Arbeidet med de 5 manglende hull hadde ført golfbanen helt til Steinsvikveien, men man slet med å komme hjemover igjen.

Siljustøl

I 1994 hadde Bergen Tomteselskap fått regulert et større område til boliger i rekke mellom Steinsvikkroken og Siljustøl – noe som familien Sæverud på Siljustøl var lite begeistret for. Golfklubbens forslag til å legge et golfhull inne på Siljustøl som en buffer mot bebyggelsen falt i god jord hos familien som var i forhandlinger med Bergen kommune om en avtale på helt spesielle vilkår vedrørende kommunens overtakelse av Siljustøl.

Det hører også med til historien at Harald Sæverud bemidlede hustru, Marie Hvoslef som i sin tid finansierte kjøpet av Siljustøl, var Bergens første golf spillende kvinne og det har stått golfkøller på Siljustøl siden det ble bygget.

Formuleringene i et «gavebrev» til Bergen kommune var svært vanskelige for kommunen å akseptere ikke minst fordi bakgrunnen for «gavebrevet» var at Familien Sæverud var i ferd med å bli belastet for arveavgift for den store verdifulle eiendommen samtidig som man ønsket å ruste opp eiendommen som et minnesmerke over Harald Sæverud med betydelige kostnader. Uten å signere gavebrevet overtok Bergen kommune likevel eiendomsretten og kostnadene ved å holde Siljustøl vedlike. Kostnadene ble lagt inn i regnskapene til Troidhaugen.

Det dårlige forhold mellom kommunen og Sveinung Sæverud ble en belastning for golfklubben i det videre arbeidet med den offentlige planprosess.

Da det kommunale tomteselskapet måtte fravike sitt boligprosjekt for å gi plass til det golfhullet som hadde vært planlagt inne på Siljustøl fikk familien Sæverud fikk den løsning som de mest ønsket. Det forhold at Siljustøl etter kommunens overtagelse, har vært byens minst besøkte turistattraksjon medførte at Sveinung Sæverud i årene som fulgte likevel valgte å benytte golfprosjektet som et redskap for å oppnå publisitet.

Kommunalt vedtak om 18 hull

I 1995 var den offentlige planen med 18 hulls golfbane oppe til 1. gangs behandling i kommunens Bygningsråd hvor den ble vedtatt med knapp margin.

Deretter gikk nærmere 3 år med til å behandle protester og ikke minst de 3 innsigelsene fra 1) Fylkeslandbruksstyret, 2) Fylkesmannens miljøavdeling og 3) Fylkeskonservatoren.

Planen kom opp til 2. gangs behandling i bygningsrådet i 1998 og ble vedtatt med knapp margin og oversendt bystyret for endelig kommunal avgjørelse. Her ble den vedtatt med 43 mot 42 stemmer. AP og Høyres stemmer mot resten.

Etter forhandlinger med fylkeskommunen ble det klart fylkeslandbruksstyret ikke ville trekke innsigelsene på vegne av landbruket selv om planen ikke berørte areal i produksjon hvor det var foretatt innhøstning, men kun areal som kunne tenkes å bli opparbeidet.

Miljøverndepartementet

Grunnet innsigelsene fra landbruk og kultur måtte kommunens plan behandles i Miljøverndepartementet før arbeid kunne igangsettes. Problematikken rundt Fylkeskonservator innsigelse om kryssing av Siljustøl og det 3.5 dekar store golfareal inne på Siljustøl skulle få sin behandling i departementet.

Innsigelsen fra Fylkesmannens miljøavdeling ble løst ved at golfklubben engasjerte velrenommerte Arnold Håland som miljøkonsulent gjennom hele byggefasen.

Julen 1999 kom en negativ avgjørelse fra Miljøverndepartementet som i hovedsak hadde fokusert på Siljustøl som kulturminne og satte til side bystyrets planvedtak i 1998 som inkluderte 3.5 dekar av Siljustøl til golfbaneformål. Egentlig ikke uventet, men med den konsekvens at det aktuelle hulls (16) lengde måtte kortes ned med ca. 100m.

Innsigelsen fra Fylkeslandbruksstyret ble imidlertid ikke tatt til følge av departementet, slik at avgjørelsen medførte en mindre endring av planen og ny behandling i departementet da planen var helt avhengig av at golfspillerne kunne krysse Siljustøl på stien mellom hull 15 og 16.

I den videre dialog med kommunen ønsket ikke Fylkeskonservator og familien Sæverud at golfere skulle krysse den 152 dekar store eiendommen over ca. 100 meter sti i det syd-vestre hjørne. På dette tidspunkt var det ironisk nok Bergen kommune som disponerte over eiendommen.

Endret planvedtak ble på nytt oversendt Miljøverndepartementet som i november 2001 påla kommunen å legge en sti over det syd-vestre område for allmenn benyttelse som også golfere kunne benytte.

Selv om innsigelsen fra miljø hadde funnet sin løsning, så hadde Hordaland Vegkontor nå fått godkjent planer om utvidelse av Flyplassveien som kom i konflikt med planens og golfklubbens tilførselsvei, parkering og to planlagte golfhull.

Dette forhold medførte at denne del av planen ikke ble godkjent av departementet som ikke hadde bemerkninger til arealbruken for øvrig.

I planen var det avsatt et areal helt vest som erstatningsjord for landbruket som hadde måttet avgi fremtidig areal for opparbeiding. Den aktuelle grunneier hadde tilkjennegitt at arealet var uinteressant for hans formål og arealet ble derfor tatt inn til golfformål i den oppståtte situasjon (hull 4) samtidig som man fant plass til et nytt par 3 hull (hull 11). Samlet sett en bedre golfaglig løsning.

Etter mer enn 13 års planarbeid med arealet var man klar til å sette i gang i Januar 2002, men de håpløse grunnforhold var kanskje prosjektets største utfordring.

Gravemaskin i problemer på hull 18. (foto T.Tønjum)

Overgang til medlemsklubb – utfordrende budsjettering.

For få finansieringen på plass, måtte prosjekt klubben nå ta inn betalende medlemmer, avholde årsmøte med valg av styre mv. samtidig som det selvsagt var et sterkt ønske om å komme i gang med baneprosjektet så snart som mulig.

Klubben hadde tidligere satt opp betydelige ventelister for personer som var interessert i medlemskap når prosjektet ville bli klart til gjennomføring og innskuddsbeløpet hadde selvsagt vært stigende gjennom årene.

Klubben gikk i dialog med flere spesialiserte golfentreprenører i Norge og Sverige som gjorde det klart at de ikke ønsket å bruke tid på et tilbud for 9 hull før klubben kunne bekrefte at finansieringen var på plass.

Mange klubber hadde tydeligvis benyttet tilbud som grunnlag for arbeidet med finansiering som da hadde tatt så lang tid at tilbudet gikk ut på dato.

Det var derfor et stort tidspress for å få satt opp et realistisk budsjett for baneprosjektet, veier, parkering, driftsbygning og klubbhus som skulle være grunnlaget for finansieringen og ikke minst medlemmenes inngangsbeløp, lån fra banken, spillemidler osv. for å kunne komme i gang med prosessen.

Samtidig var man i gang med bonitering med svært dårlige tilbakemeldinger som indikerte at det ikke var mulig å bygge en golfbane i dette området basert på tradisjonelle metoder.

Flere planlagte greenområder viste deg å flyte på dypt vann og situasjonen var svært vanskelig for styret.

Styreleder Trygve Tønjum fremsatte følgende budsjett i januar 2002 for å komme videre:

1. Første 9 hull – kr. 16 mill. inkl. mva.
2. Siste 9 hull – kr. 16 mill. inkl. mva.
3. Treningsanlegg, DR platting, bro, tilførselsvei, parkering, klubbhus, driftsbygg kr. 12.5-15 mill. inkl. mva. (*avhengig av tildelte spillemidler)

Dette ble vedtatt som klubbens økonomiske grunnlag for medlemsinntak og finansiering av prosjektet.

Anleggs komité rapporterer direkte til klubbens årsmøte

Med store utfordringer på anleggs siden kombinert med mye arbeid på klubbsiden hvor 600 nye medlemmer skulle tas inn mot innbetaling av knappe kr. 25000.- i innskudd/lån, innmeldingsavgift, og kontingent, måtte man finne en effektiv måte å organisere seg på.

Med NGF's tilslutning i 2002 organiserte FGK seg i denne situasjonen slik at klubbens 3 manns styre gjennom 12 år gikk over i en anleggskomité med ansvar for byggeprosjektet som skulle rapportere direkte til årsmøte. Det nye styret skulle ha fokus på klubbutvikling og medlemmer. Dette ble en god løsning for golfklubben.

Christian Borgen ble valgt til ny styreleder og han fikk bl.a. med seg Morten Menes som etter hvert også engasjerte seg i byggeprosessen.

Trygve Tønjum som hadde det egentlige ansvar for budsjettet sa seg villig til å ta posisjonen som prosjektleder for hele utbyggingen.

Johan J. Horn tok ansvaret for prosjektets økonomi og finansiering.

Begge nøkkelpersonene gjennomførte prosjektet på dugnadsbasis selv om det etter hvert ble svært mye timer gjennom 17 år.

Klubben fikk inn anbud fra 3 hold hvorav 1 ikke ønsket å gi noe pris – den 5. hadde varslet sin ankomst noe senere. Snittet for de 3 mottatte anbud var svært høyt - mer enn 100% over budsjettet. Et prosjekt på kr. 80/100 mill. ville få store finansierings problemer i Bergen og ville ikke kunne møte de krav om almen tilgjengelighet som var forutsetningen for kommunens engasjement. Hele prosjektet var i en kritisk situasjon!

Den siste entreprenøren, svenske Gräsetableringer AS (Hans Danielsson) var i ferd med å avslutte arbeidet med siste 9 hull i Ålesund og kom for å besiktige arealet.

Det viste seg at til alt hell at Danielsson hadde erfaring med bygging av golfbaner med samme dårlige grunnforhold som i Fana og basert på fiberduk, delvis armerings matte og store mengder med tilført naturlig sand – mer enn 50.000 tonn (18 hull), og klubben fikk omsider et anbud som var på linje klubbens budsjett. Lettelsen var stor i februar 2002.

Klubbens formann Christian Borgen inspiserer arbeidet på hull 10 i 2002. (foto BT)

Grunneierne - avtaler

Planområdet inkluderte hele 17 grunneierne hvorav de aller fleste var negative til prosjektet av ulike årsaker og noen var sterkt imot prosjektet.

I 1999 var planen til behandling i departementet og golfklubben ønsket å få på plass leieavtaler med de 2 største positive grunneierne slik at dette var klart.

Planområdets største grunneier av ca. 7 hull på vestsiden av Skeievann hadde vært positiv siden starten. Det ca. 115 dekar store LNF-arealet hadde ikke hatt særlig virksomhet og var kun en utgiftspost for ekteparet som begge var pensjonerte bussjåfører at yrke og de så frem til avkastning på eiendommen.

Det var et problem i planen at 15 dekar i skråningen overfor golfbanen som ikke var regulert til golfformål (Repelen), hadde mistet sin naturlige tilkomst over grunneiers eiendom i reguleringsplanen.

For å få dette areal utnyttet til boliger, måtte man søke tilkomst over nabobruket hvor forholdene ikke var gode og tilkomst var blankt nektet av naboen. Grunneieren fryktet at hans planer om boliger i dette området ikke skulle bli realisert.

Høsten 1999 forhandlet golfklubben med grunneier om en leiekontrakt som ville bli standard for de fleste kontraktene. Grunneier var skuffet over fremdriften og hadde mistet troen på prosjektet. Han syntes golfklubbens representanter var for optimistiske.

Dersom han fortsatt skulle være positiv til å inngå en avtale med klubben måtte de sørge for et salg av de ca. 15 dekar som var blokkert av golfhullet. Han hadde ventet lenge nok.

Han hadde kontaktet profesjonelle aktører i markedet som alle hadde bedt han komme tilbake når planen var vedtatt.

Saken var et problem for golfklubbens styre som hadde behov for å inngå betingende avtaler med de to største grunneierne slik at 8 av de 9 første hull var på plass når planen omsider ville bli godkjent. Etter behandling i klubbens styre fikk et av Tønjums selskaper i oppdrag å inngå en avtale som grunneier var tilfreds med, og leieavtale for golfarealet ble inngått med de to største grunneierne for ca. 40% av total arealet forutsatt offentlig godkjenning.

Salget av arealet på 15 dekar ble mange år senere grunnlag for påstander fra den mest negative grunneier om at Tønjum hadde misbrukt en kommunal posisjon kombinert med dårlig journalistisk håndverk i BT som også førte til at kontrollkomiteen i Bergen kommune hang seg på. Store oppslag. Først i en ekspropriasjons dom i Lagmannsretten med kommunen og samme negative grunneier ble påstandene fullstendig tilbakevist i 2008 ved at BT hadde blandet reguleringskonsulenten og Tønjums rolle.

Avtalene med grunneierne var i utgangspunktet konsesjonsbelagt og det var uklart om dette også inkluderte «en offentlig regulering til golfformål». Golfklubben søkte om konsesjon, men fikk etter hvert ikke noe tilbake sannsynligvis fordi planen hadde vært behandlet på departements nivå. Den høyeste leiepris som var konsesjons godkjent i Norge, var kr. 1700.- dekar i Lommedalen. Etter en nøye vurdering baserte Fana Golfklubb samtlige av sine leieavtaler på kr. 1500 pr. dekar pr. år.

Etter at planen var stadfestet, gjorde kommune det klart at det var golfklubben som måtte inngå avtaler med de respektive grunneiere selv om planen var offentlig. Det ble besluttet at det nye styret skulle ta det tidkrevende arbeidet med å inngå de resterende 15 avtalene med fokus på hull 1 og delvis 9 hvor sprengearbeid etter hvert måtte komme i gang.

Møtene med grunneierne var til dels ubehagelige og fremdriften følgelig liten.

Prosjektleder som nærmet seg problemer med fremdriften av anlegget, ble spurt om å overta forhandlingene igjen.

Grunneierne måtte møte med advokat betalt av golfklubben og man inngikk avtale med alle unntatt 1 grunneier som eide en nedlagt kommunal bossfylling i Steinsviken. Til tross for at grunneierens advokat anbefalte golfklubbens avtaleforslag, måtte vi ekspropriere arealet (hull 13). Selv om vi fikk forhåndstillatelse fra Fylkesmannen ble prosessen så tidkrevende at hullet ikke ble påbegynt før i mars 2004 og Danielsson måtte starte opp byggingen 5 måneder etter han skulle vært ferdig mot et større gebyr.

Arealet øst for klubbhuset som ikke var regulert i planen pga. utvidelse av Flyplassveien skapte formelle problemsstillinger ikke minst fordi klubben måtte ha både vei og parkering før åpning av første 9 hull i 2003. Uten en offentlig plan var anleggskomiteen avhengig av velvilje fra de respektive grunneiere særlig når det gjaldt parkeringen.

Den midlertidige tilførselsveien fra Grimseidveien var mindre problematisk fordi Hordaland Vegkontor måtte skaffe eksisterende bolig vei og hadde et ekspropriasjons grunnlag.

Eier av parkeringsplassen ville kun selge og ikke leie ut, samtidig som hun vil ha en høy pris for en et dypt myrområde som lå godt utenfor golfklubbens budsjett.

Igjen måtte Tønjums selskap løse ut arealet samtidig som klubben fikk sitt parkeringsareal innenfor budsjettet.

Reguleringen av det areal som golfklubben hadde trukket seg ut av i øst, ble etter hvert svært omfattende og inkluderte mange nye boligprosjekter. Golfklubbens midlertidige ca. 400 m lange tilførselsvei ble erstattet av en kostbar konstruksjon med vann og avløp.

Det ble satt frem krav om at golfklubben skulle betale en vesentlig del av kostnadene på bakgrunn av den store trafikken til og fra golfanlegget. Dette ble avvist av prosjektleder som senere fikk nødvendig juridisk støtte for standpunktet.

Det hører med til historien at utvidelsen av Flyplassveien medførte at den ikke lenger kunne krysses til fots og Hordaland Vegkontor måtte derfor legge en stor kulvert under veien for kryssing – til stor glede for golfklubben.

Byggeprosessen.

Takket være deltagelse på mange anleggskonferanser i regi av NGF siden 1988 og besøk av anlegg under bygging, hadde man opparbeidet seg et visst grunnlag for å håndtere problemene som oppstår når «uprofesjonelle golfklubbopnevnte prosjektledere» kommer i hendene på profesjonelle golf entreprenører og arkitekter.

Arbeidstart på hull 7 inspiseres av miljøkonsulent Arnold Håland sammen med Johan J. Horn og Trygve Tønjum. (Foto BT)

Jeremy Turner fikk oppdraget med å utforme banen og gjorde en utmerket jobb i denne forbindelse. Hullenes plassering var det forholdsvis lite å gjøre med på det spesielle arealet som inkluderer 2 vann. Anleggskomiteen hadde fremsatt ønske om at greenene ble mindre ondulerte enn det som Jeremy vanligvis benyttet.

Grunnlaget for de innhentede tilbud var basert på Jeremy Turners grunnlag og ville nok øke betraktelig etter hvert som arbeidet tok til. Vanligvis blir veier og masse til veier, røff områder og dreneringer/kulverter blir alltid mer omfattende enn planlagt.

På den annen side var de dyre fairway arealene med duk og sand planlagt større enn det som var behovet.

Det spirer så vidt i sanden august 2003 – kanskje man klarer kampen mot regnet? (foto T.Tønjum)

Hans Danielsson og hans folk var både dyktige og effektive med stor fremdrift etter at vossefirmaet Hogst og Rydding hadde fått ryddet store mengder krattskog.

Etter såing viste Bergensregnet seg fra sin verste side og man fikk store skader i områdene med sand. Det ble klart at dreneringen som var lagt under duken ikke hadde nok kapasitet og det måtte legges ny drenering i sanden over duken samtidig som nye lass med sand måtte bestilles.

På grunn av svært begrenset areal til 18 hull måtte vannene benyttes mest mulig og de dårlige grunnforhold medførte store utfordringer.

Flere områder løsnet og fløt ut i Skeievannet, heldigvis til miljøkonsulentens store begeistring. Utslagssteder nær vannene ble bygget opp på steinmasse for så å forsvinne etter få dager. Hele greenområdet på hull 1 gled ut i vannet under sprengearbeid og måtte bygges opp med 3000 tonn steinmasse. (foto)

Green område 1 forsvant i Skeievannet. (Foto T.Tønjum)

3000m3 stein og 2 uker senere. (Foto T. Tønjum)

Mye sprengearbeid gjorde prosjektet selvforsynt med grov steinmasse og det kom godt med etter hvert som utfordringene dukket opp.

Helt i slutfasen måtte vi kjøpe 140 m³ grov masse.

Planene inkluderte også bro over Skeievannet som var budsjettet til kr. 300.000. Da laveste anbud var mer enn 3 ganger budsjettet, måtte prosjektleder få hjelp av Jon Klyve som tegnet, konstruerte og monterte broen til en kostpris på under kr. 300.000.

Etter hvert måtte det også etableres en flytebrygge for utslag i Steinsvikvannet etter samme prinsipp og igjen under ledelse av Jon Klyve.

Driving Range på Skeievannet

Det begrensede areal som sto til disposisjon medførte at det helt nødvendige treningsfeltet måtte legges til Skeievannet like nedenfor klubbhuset. Treningsfelt på vann var gjort i mange land, men ikke i Norge.

Broen over Skeievannet fungerte som lense mot nord, mens det måtte konstruere lenser med nett rundt resten av vannet for å holde ballene under kontroll. Mer pionerarbeid i regi av Jon Klyve.

I tillegg måtte han konstruere en effektiv ballvaskemaskin for å unngå at ballautomatene tettet seg av alger og grønske. Takk for stor innsats slik at budsjettet kun holdes.

Driving range og klubbhus. (Foto M. Menes)

Økonomi - finansiering

Budsjettrammen på kr. 44.5-47.0 mill. (diff.: usikker tildeling av spillemidler) var basert på følgende dekning:

1200 medlemmer med innskudd/lån pr. 20.000 pr. medlem samt innmeldingsavgift pr. kr. 4500 i snitt. Langsiktig lån fra DnB og tildeling av spillemidler.

Selv om golfklubben etterhvert fikk maksimal tildeling av spillemidler, var det forøvrig ikke nok til å dekke det staten belastet prosjektet i form av merverdiavgift.

Oppføring av driftsbygningen foregikk i 2004/05 og sto klar til sesongen 2005 og anleggskomiteen ble oppløst.

Anleggskomiteen og prosjektleder hadde holdt et sterkt fokus på budsjett gjennom hele byggeprosjektet og overleverte prosjektet på budsjett til klubben.

Dog var den økonomiske ramme oversteget med ca. 3% da klubben måtte gjøre større kjøp av eiendom enn forutsatt av klubbhustomt, parkeringsplass, Tørkehaugen (15 dekar).

Klubben opererte tidlig med «liste over personer som var interessert i medlemskap» og disse oversteget 600 for begge inntak for byggetrinn 1 og 2.

I februar 2002 når man skulle man skulle gå fra interessert til innbetalende medlem, var frafallet stort nærmere 50%.

Tilsiget av nye medlemmer var imidlertid godt og i august 2002 var første byggetrinn (første ni hull) fulltegnet med 600 medlemmer.

Den gode interessen holdt seg under byggetrinn 2 og medførte at klubben var fulltegnet med 1200 medlemmer på åpningsdagen for 18 hull, klubbhus, treningsanlegg, bro mv. den 17. juni 2004.

Byggingen av klubbhuset er i gang høsten 2003. (foto T.Tønjum)

Klubbhus og driftsbygning.

Erfaring fra andre golfklubber viste at investering i klubbhus må være en del av prosjekt budsjettet da det ofte blir smalhans etter at anleggene er oppførte.

Anleggskomiteen var opptatt av at den flotte klubbhustomten måtte få et solid bygg som kunne romme alle klubbens aktiviteter samtidig som det kunne generes inntekter fra servering og utleie både på dag- og kveldstid med flott utsikt over store deler av bane området og Skeievannet.

Utgangspunktet var at et flott bygg med en så sentral plassering i Bergen i fremtiden ville få nok medlemmer og omliggende boligområder til å generere en lønnsom drift av både servering og utleie. Dyktige Holmedals Kantineservice AS ble valgt som samarbeidspartner.

Arkitekt Tor Lund ble valgt til arkitekt og Lars Jønsson AS ved Steinar Olsen til entreprenør for begge byggene som ble levert på budsjett i et utmerket samarbeid.

Prosjektleder fikk god assistanse av styremedlem og senere formann Morten Menes i en hektisk byggeprosess.

Driftsbygningen tidlig i 2005. (foto T.Tønjum)

Prosjektet var gjennomført iht. budsjett selv om prosjektet hadde økt i omfang siden 2002.

Anlegget ble overlevert styret og anleggskomiteen ble oppløst.

Svein Oliver Vedaa Trygve Tønjum Johan J. Horn Foto: BT